

gazetă învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt

ANUL IX Nr. 422

Vineri 10 mai 1957

4 PAGINI 25 BANI

Să pregătim temeinic încheierea anului școlar

Se apropie încheierea acestui școlar. Ca întotdeauna în această etapă elevii, profesorii, organele învățămîntului își sporesc eforturile, muncesc mai încordat. Toți se străduiesc să-și aducă partea lor de contribuție la succesul recapitulării finale și al examenelor.

În anul acesta, însă, încheierea cursurilor are o semnificație deosebită. Încheiem acum primul an de aplicare a măsurilor cuprinse în Hotărârea cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală. Rezultatele muncii noastre vor arăta în ce măsură am îndeplinit marile sarcini puse de partid și de guvern în fața școlii — de a ridica în mod simțitor nivelul instruirii și educării elevilor, de a lega procesul de învățămînt de viață, de munca în producție.

Acum, în săptămânile care ne mai despart de încheierea cursurilor, trebuie să ne îndreptăm toate eforturile înspre organizarea și desfășurarea în cele mai bune condiții a recapitulării finale la toate clasele. Înspre asigurarea unei pregătiri temeinice a elevilor pentru examenele de absolvire și de maturitate.

Ce problemă îl frământă pe orice pedagog cînd pregătește și apoi cînd desfășoară munca de recapitare, lecțiile de sinteză?

În primul rînd, el se străduiește ca în aceste ultime săptămîni de școală elevii lui să revadă materia parcursă de-a lungul anului, să rețină ceea ce este important, să-și completeze goitură — adică să învețe ceea ce au uitat sau n-au așchizat în suficiență măsură.

În al doilea rînd, el caută să-i ajute — fiind în seama de gradul dezvoltării lor și de volumul de muncă însoțită — să facă legătura noi, logice și interesante între cunoștințele căpătate, să ajungă la generalizări, la o asimilare mai cuprinzătoare a întregii materii studiate.

Munca de recapitare la toate clasele trebuie să se desfășoare în mod organizat pe întreaga școală, pe baza unui plan temeinic alcătuit dinainte, bine gândit, pentru fiecare disciplină în parte. Planurile pentru recapitularea finală trebuie să fie întocmite în urma unei analize amănunțite a nivelului de pregătire al elevilor la clasa și la disciplina respectivă, pe baza cunoașterii dificultăților pe care le-au întâmpinat elevii în cursul anului și a lacunelor existente în cunoștințele lor.

Cu toate măsurile care au fost luate în ultimul an, continuă încă să persiste în multe școli diferite forme de supraîncărcare a elevilor. Este de așteptat ca acum, cînd elevii vor trebui să recapituleze un volum mai mare de cunoștințe la toate disciplinele, să se ivească forme și mai grave de supraîncărcare, ceea ce nu poate să

se răstîrni însă decît în mod cu totul nefavorabil și asupra sănătății elevilor și asupra pregătirii lor, asupra eficacității însăși a recapitulării finale. De aceea, este necesar ca în fiecare școală să se ia din timp toate măsurile pentru a se evita pericolul supraîncărcării elevilor, pentru a li se asigura acestora condițiile cele mai bune în vederea recapitulării finale. Trebuie să se stabilească în acest sens o coordonare în munca profesorilor care predau la aceleași clase în vederea repartizării juste a temelor pentru această și a activității în afara de clasă și extracurricular în timpul perioadei de recapitare finală. Activitatea în afara de clasă și extracurricular trebuie redusă numai la acele forme care pot contribui în mod real la recapitularea finală. În această perioadă trebuie să li se lase elevilor cît mai mult timp pentru studiul individual, care trebuie îndrumat îndeaproape de către profesori.

Experiența ne arată că numeroși elevi întâmpină în această etapă greutăți deosebite pentru că nu știu cum să învețe, cum să facă față recapitulării unui volum mai mare de cunoștințe. Ei folosesc adesea celeași procedee pe care le utilizează și în timpul anului școlar — procedee care, de altfel, de multe ori nu sînt indicate nici atunci (de pildă se forțează să memoreze pagini într-unghiș din carte, retrascripturi pe maculatură extrase din manual în mod mecanic etc.). De aceea, ei nu reușesc să cuprindă întreaga materie, fie că pierd în amănute și chestiuni secundare, fără a reține problemele esențiale, de bază. De aceea, odată cu indicarea chestiunilor care trebuie recapitate, învățătorul sau profesorul trebuie să dea elevilor toate explicațiile cu privire la modul cum trebuie să-și se pregătească.

După cum se știe, este indicat ca recapitularea finală să se facă nu urmînd aceași cale de muncă care a fost însoțită de eforturi și străbătută în timpul anului, ci legîndu-se cunoștințele diferitelor capite în cadrul unor lecții de sinteză, pe baza tratării unor teme mai cuprinzătoare. În legătură cu aceasta se ridică problema foarte importantă a alegerii temelor pentru lecțiile de sinteză. Temele cu caracter prea vast, care presupun recapitularea unui număr prea mare de probleme, împiedică de fapt așchizarea acestora de către elevi și, de aceea, trebuie evitate. De pildă, o asemenea temă cum este „Panta de elice și în ordinarul sclavagist și feudală”, propusă de un profesor de istorie pentru a fi recapitulată la clasa a V-a, într-o oră, este prea vastă și nu va îngădui o revădere temeinică a materiei, mai ales fiind în seama de timpul scurt ce li se rezervă. Trebuie evitate, însă, și teme

prea restrînte, care, pe de o parte, nu îngăduie stabilirea legăturilor între capite, iar pe de alta nu asigură nici cuprinderea tuturor problemelor însemnate din curs.

Este absolut necesar ca în perioada recapitulării finale să se țină seama de sarcinile care stau în fața școlii în legătură cu pregătirea poli-tehnică a elevilor. Recapitularea finală trebuie să însemne un prilej de a stabili o legătură cît mai strînsă între cunoștințele de fizică, de chimie, de matematică precum și între fiecare dintre acestea și activitatea practică, de a arăta elevilor aspecte noi de aplicare a acestor cunoștințe în activitatea productivă, de a rezolva cu elevii probleme cu conținut practic.

În recapitularea unor cunoștințe de fizică sau chimie, de pildă, este indicat să se refacă și unele lucrări de laborator la care să fie antrenate pe cît este posibil mai mulți elevi. Pot fi organizate și unele activități în afara de școală, care să nu răpească mult timp, dar să contribuie la o mai bună înțelegere a cunoștințelor și la logarea lor mai strînsă de practică. Acum, după studierea în întregime a programului, o vizită — chiar de scurtă durată — la o întreprindere din apropiere, la o grădini botanică, acolo unde există posibilitatea de a aplica, de adevărați studenți, de pildă, de elevilor prilejul să înțeleagă mai bine cum se aplică în practică un șir întreg de probleme studiate în cursul anului și pe care atunci nu le-au putut înțelege pe deplin, deoarece nu-și însușiseră încă anumite cunoștințe.

O problemă deosebită care stă în fața conducerii școlilor și a cadrelor didactice în perioada încheierii anului școlar o constituie pregătirea elevilor pentru examenele de absolvire la clasele a IV-a și a VII-a și de maturitate la clasa a X-a. Pentru ca lecțiile de pregătire a examenelor să dea rezultate cît mai bune este necesar ca și ele să se desfășoare pe baza unui plan de muncă bine stabilit, întocmit de către întregul colectiv didactic ca urmare a unei analize amănunțite a condițiilor în care s-a desfășurat întreg procesul instructiv-educativ la clasa respectivă. Îndrumările ministrului cu privire la recapitularea materiei în perioada de pregătire a examenelor de absolvire și de maturitate nu trebuie aplicate în mod mecanic, ci adaptate la condițiile fiecărei școli.

Colectivul didactic din fiecare școală va trebui să stabilească ce număr de ore de recapitare este necesar să se acorde pregătirii pentru examen la fiecare disciplină, în funcție de necesitățile concrete ale clasei respective. Împărțirea materiei pe ore în întreaga această perioadă la fiecare disciplină trebuie să fie bine gândită de către profesori, astfel încît să se asigure înă la o anumită perioadă de pregătire o

recapitare a întregii materii prevăzute pentru examenele de absolvire sau de maturitate. În acest fel li se va da elevilor posibilitatea ca în zilele premergătoare examenelor să poată parcurge pe scurt întocmită, în cadrul studiului individual, întreaga materie.

Pentru elevii care se pregătesc de examen are îndeosebi o mare însemnătate studiul individual. De aceea, profesorii lor trebuie să-i îndrumeze cît mai amănunțit în această privință. Elevii trebuie învățați cum să învețe pentru a putea cuprinde o materie vastă de citivă an de școală, așa încît să se poată opri asupra problemelor esențiale.

Este limpede că însemnătate capătă stabilirea temelor de sinteză la clasele care au examen, deoarece aici este vorba de a concentra în mod chibzuit nu numai materia dintr-un singur an, ci cea studiată în decurs de cîtiva ani de zile. Profesorii trebuie să folosească toată măiestria lor în alegerea temelor, să studieze toate cunoștințele pe care trebuie să le rețină elevii, să sistematizeze aceste cunoștințe și să le prezinte ca un tot. La fizică, de pildă, alegîndu-se pentru examenul de maturitate o astfel de temă ca „Sisteme de unități de măsură” se pot cuprinde cunoștințe de fizică din toate clasele medii, se poate insista asupra bazelor științifice ale acestor sisteme și asupra aplicațiilor lor în practică. La matematică se pot cuprinde întregul sistem de relații studiate de elevi în diferite clase cu privire la noțiunea de număr etc.

Directorii și diriginții trebuie să se preocupe în mod deosebit în această perioadă de asigurarea unei frecvențe cît mai bune a elevilor, intrucît, lipsind ei și numai la o singură lecție de sinteză, elevii pierd posibilitatea de a recapitula un număr de capite, iar aceasta nu poate decît să aducă prejudicii serioase pregătirii lor.

O formă importantă de ajutorare a elevilor în etapa de încheiere a anului școlar o constituie consultanța. Cadrele didactice au datoria să programeze consultanța la toate clasele și, în special, la clasele care se pregătesc pentru examene. Pentru acestea din urmă trebuie prevăzute consultații atât în perioada de pregătire, cît și în zilele dinaintea examenelor. Consultațiile trebuie planificate cu grijă, iar programul lor trebuie adus din vreme la cunoștința elevilor.

Conducerea școlilor, cadrele didactice au obținut în acest an o serie de realizări în înarmarea elevilor cu cunoștințe temeinice, strîns legate de practică. Este necesar ca acum, în perioada finală a anului școlar, să se mobilizeze toate forțele pentru ca aceste succese să fie consolidate, pentru a asigura încheierea cu succes a muncii desfășurate de elevi și de profesori.

80 de ani de la proclamarea independenței de stat a Romîniei

La 9 Mai, poporul nostru sărbătorește unul din momentele glorioase ale luptei sale pentru libertate: dobîndirea independenței țării, scuturarea juru lui otoman. Acest act a însemnat încununarea luptei multisecolare duse de înaintașii pentru dezrobire, pentru născutirea patriei.

Ca urmare a acestei lupte și a victoriei militare pe care Rusia le obținuse împotriva Turciei, țările romine își puuseră consolidă pe la mijlocul secolului trecut autonomia lor internă, garanată, în cele din urmă, de cele șapte puteri prin Tratatul de la Paris din anul 1856. Cu toate acestea, chiar și după această dată rămînea în picioare tributul către Poartă, precum și obligația țărilor noastre de a respecta țara valmal stabilită de Turcia. Această situație apăsătoare economice țării. Greutatea o suportau în primul rînd masele de oameni ai muncii — țărani, lucrători, meșteșugari — care într-o măsură importantă se apăsa și pe umerii unei părți a burgheziei, ale cărei interese pentru a

ranii și muncitorii, care vedeau în ea nu numai izbînda unei lupte de veacuri împotriva stăpînirii turcești, ci și perspectiva unor schimbări în viața lor economică și socială; o dorință mîrlășă a unor intelectuali care și-au pus talentul și priceperea lor în slujba servirii acestui țel; a dorit o parte a burgheziei, în primul rînd pentru a-și asigura o piață autotăronă, împotriva concurenței pe care o făceau produsele industriale din apusul și centrul Europei, pentrucă imperiul otoman și țara noastră — subordonată țării valmal al acestuia — erau un dezbucător foarte avantajos.

Împotriva acestor forțe social-politice stătea moșierimea conservatoare, legată prin multe fire, și economice și politice, de capla istii din apusul și centrul Europei, sprijinitorii ai meninării întregii imperii otoman. Pentru moșierimea romînă reacționară pasivă, stat-quo u'oi o'lic, în cadrul imperiului feudal otoman, era o garanție a meninării privilegiilor și dominației să e de clasă,

triva Turciei a fost posibilă numai în condițiile unor puternice înarmări politice interne și în urma acțiunii îndreptate a maselor populare, care creau rușerea legăturilor cu Poartă și li nevoite, lupta cu arma în mîna pentru asigurarea independenței.

Sub presiunea acestui puternic curent de opinie, guvernul semnă de convorbiri cu Rusia, în baza cărora armatele rusești puteau trece prin țara noastră spre Dunăre, Rusia se obligă să asigure respectarea tuturor drepturilor politice ale statului romîn și să mențină și să apere integritatea țării. Era creat, astfel, instrumentul politic menit să asigure țării noastre posibilitatea de a-și obține independența. Masele populare reușiră să-și impună voința lor, înfrîngînd forțele reacționare. Romînia se a lătură rusești în lupta pe care această mare putere o deschise împotriva imperiului otoman. Poporul nostru a înțărît acest act diplomatic prin entuziasmul cu care a primit armata ruse în trecere prin țara noastră. Exponentul politic român a fost C. A. Rosetti, primul din Capitală, care a salutat trecerea trupelor ruse prin București cu cuvintele: „Devenit numai de eri capitala unui stat pe deplin independent, o țară a București și miștră să deschidă astăzi porțile sale liberatorului popoarelor din Orient.”

Desfășurarea evenimentelor în țara noastră a dus la acțiunile de provocare făcînd din partea Turciei. Flota turcă a bombardat Braiila, unde sosiseră trupe rusești; apoi altele erau romîniști și atacate de Turcie. Acesta împrejurări au dus la situația că între țara noastră și Turcia se crease în fapt, o stare de război.

Totuși, în adunarea deputațiilor și în guvernul mai erau forte politice care se opunau unei rupțiuni făcînd cu Turcia. A trebuit ca poporul să intervină din nou pentru a determina aduna ea să proclame separarea completă a țării noastre de imperiul otoman și independența statului. În acea zi memorabilă de 9 Mai 1877, în timp ce adunarea deputațiilor era înconjurată de o mare multitudine de bărbați, femei și tineri, Mihail Kogălniceanu îl ruga un înflăcăat discurs în care spunea: „Nu am mai mîrlășă îndoială și frică de a declara în fața reprezentanței naționale că noi simțim o națiune liberă și independentă.”

Dar în depend nța era, deocamdată, numai un act juridic. Pentru a deveni o realitate concretă, ea a trebuit să fie întărîtă prin forțe

SAVA HENȚIA

1877 pe front

gurară și întărîrea pieții interne au împins-o la luptă pentru cîștigarea independenței față de imperiul otoman.

Independența țării romine fusese unul din telurile principale ale revoluției din 1848. Alături de problema înțărîrii re a ilor feudale și a uniții, dobîndirea independenței naționale înflăcărase inimile revoluționarelor pașoptiști, dar înfrîngerea revoluției a amînat pentru un timp împlinirea acestor ideilor. Uniunea s-a înfăptuit în mod incomplet în 1850, unele din trăsăturile feudalismului și-au prelunțit existența în cadrul regimului burghez-moșieresc, iar independența națională urma să se rezolve acum, în u'ltimul sfert al secolului al 19-lea.

Ea a constituit o cauză îmbrățișată cu căldură de întregul nostru popor muncitor. O doreau fă-

Lupta pentru independență apărea acestor moșieri conservatori ca fiind plină de primejdii, mai ales dacă era vorba ca ea să fie cucerită cu arma în mîna de către țărani. Moșierii au adoptat atitudini diferite, mergînd de la așazia „neutralitate” în problema războiului ce se pregătea între Rusia și Turcia, pînă la o „ocupare preventivă” a Romîniei de către armatele austro-ungare. Totul mergea către o împiedicare a pregătirii țării pentru războiul contra Turciei, precum și către stînjînerea încheierii alianței cu Rusia. Moșierimea reacționară se situa și acum pe poziția trădării intereselor noastre naționale.

Lată de ce, în ciuda faptului că aproape toată țara se pronunța cu hotărîre pentru independență, întărîrea Romîniei în războiul ce începuse în Peninsula Balcanică împo-

(Continuare în pag. 4-a)

ZIUA VICTORIEI

Acum 12 ani, la 8 mai 1945 generalii germani Kettel, Stumpf și Friedeburg au semnat, în numele comandamentului hitlerist, actul de capitulare necondiționată a Germaniei naziste. A doua zi, cliemele buhărituri de don au vestit lumii înfrîngerea țării fasciste. Sîrșitul lipsit de glorie al celor care au trăit omnia în cel de al doilea război mondial.

În ziua de 9 mai 1945 s'înscrie astfel în istorie drept Ziua victoriei. De atunci, an de an, aniversarea este sărbătorită cu bucurie și entuziasm de toate popoarele iubitoare de pace. Sărbătorind Ziua victoriei, oamenii cîștigă din toate țările lumii și manifestă hotărîrea lor de neclintit de a apăra pacea, de a nu mai permite cercărilor agresive să împingă omenirea de vîieț omenești, de distrugătoare de vîieț materiale și spirituale.

La sîrșitul celui de al doilea război mondial popoarele sperau că s-au realizat condițiile unei păci durabile și ale unei colaborări internaționale îndelungate. Ca urmare a politicii externe înțelepte a Uniunii Sovietice, în anul războiului s-a încheiat puternica coaliție antihitleristă, care a corespuns intereselor celor mai arzătoare ale popoarelor angajate în lupta împotriva dusmanului. Între popoarele Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței s-au creat, în cursul acestei lupte împotriva dusmanului comun legături trinitice de prietenie și colaborare.

Oamenii iubitori de pace din toate țările lumii au fost pe deplin îndreptățiti să considere că dacă în anul războiului a fost posibilă și rodnică o asemenea colaborare pentru dobîndirea păcii, ca atît mai mult este posibilă și necesară după război o astfel de colaborare pe plan internațional între țările mari și mici indiferent de orientarea lor socială și de stat, în vederea meninării și consolidării păcii.

După cum se știe cercurile agresive din Occident care nu se pot împăca cu gîndul că omnia ar putea fi ferită de războai destrăgătoare, aducătoare de mari profturi pentru monopolii, au promovat în perioada postbelică o politică de continuă agravare a situației internaționale. Aceasta este așa numita politică „de pe poziții de forță”, concretizată în cursa înarmărilor, în crearea de blocuri militare agresive de tipul N.A.T.O., S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad, în organizarea de baze militare pe teritoriul străine, în dezlănțuirea „războiului rece” și în declanșarea chiar a unor războaie de felul celui din Coreea, Vietnam sau Egipt.

Sîndind popoarele lumii și încăl-

și reprezintă o putere uriașă, de neînvinși, Unite în cadrul lagărului socialist, popoarele țărilor socialiste, care numără 900 milioane de oameni, apără în curtea Tratatului de la Varșovia, muncă lor pasnică, comunitatea lor.

Țările socialiste, profund atașate cauzei păcii, fac tot ce le stă în putință pentru a determina relații de colaborare pe arena internațională, indiferent de orientarea socială a statelor. În același timp, însă, fiind în seama de politica agresivă a puterilor occidentale, ele iau măsurile cele mai energice pentru a anihila primejdia unui război împotriva lor, inclusiv a unui război atomic și, în cazul unei agresiuni imperialiste, pentru a da la timp o lovitură zdrobitoare oricărui agresor.

Țările lagărului socialist dispun astăzi de tot ce este necesar pentru a da agresiunii o ripostă nimicitoare. Lungul cuvîntul la 18 martie 1957 în cadrul conferinței ostașilor frunțași în instrucția militară, mareșalul G. K. Jukov, ministrul Apărării al U.R.S.S., a declarat că guvernul sovietic nu poate să treacă cu vederea activitatea intensă a cercurilor agresive și, de aceea, înzestreaază Armata Sovietică cu cele mai moderne arme și mijloace de luptă inclusiv cu arme atomice și termonucleare, cu toate mijloacele necesare pentru transportarea lor la obiectiv, precum și cu mijloacele moderne de apărare antiatomică. Recent, în cuvîntarea rostită la parada de 1 Mai în Piața Roșie din Moscova, mareșalul Jukov a spus între altele: „Ca răspuns la uneltirile agresive ale cercurilor imperialiste, poporul sovietic, în unitate frățească cu popoarele celorlalte țări ale lagărului socialist, considera de la datoria sa să întărească în cele mai pacificate de luptă trupelor care fac parte din forțele unite, create în conformitate cu Tratatul de la Varșovia.” Poporul sovietic se poate bizui pe deplin pe forțele sale armate, care au înalte calități morale și combative și dispun de toate mijloacele moderne de luptă necesare pentru zdrobirea oricărui agresor.”

Acum, cînd popoarele sărbătorește pentru a 12-a oară Ziua victoriei, nu este lipsă de importanță să li se reamintescă amatorilor de noi aventuri războinice care a fost sîrșitul celor ce au încercat să subjuge prin forța armelor omenirea și să distrugă civilizația ei milenară.

În zilele noastre, forțele care se ridică împotriva agresiunii și a agresorilor cresc neîncetat. Întreaga evoluție a vîieții internaționale arată că raportul de forțe s-a schimbat radical în favoarea socialismului. Numeroase țări din Europa și Asia, eliberate de sub jugul fascist, au pășit pe calea socialismului. Țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, formează sistemul socialist mondial

I. DRAGU

DIN ACTIVITATEA CASELOR DE PIONIERI

Activitatea multiplă și complexă, desfășurată în cadrul organizației de pionieri, constituie un ajutor prețios în lupta cadrelor didactice din școlile noastre pentru educarea tinerii generații. Una din problemele cele mai importante pe care le ridică munca educativă este aceea a organizării timpului liber al pionierilor și școlariilor. Nouă, educatorilor, nu ne poate fi indiferent ce preocupări are elevul după ce și-a pregătit lecțiile pentru ziua următoare, unde și cum își petrece el timpul liber. Tocmai pentru organizarea chibzuită a timpului liber al elevilor au fost create casele de pionieri, în a căror activitate se pune un accent deosebit pe munca independentă a copiilor.

Avînd în vedere importanța acestor instituții educative, secția de învățămînt a sfatului popular al regiunii Cluj și comitetul regional U.T.M. au înființat și organizat, de curînd, o consfățuire cu directorii și responsabili secțiilor de educație politică de la casele de pionieri din cuprinsul regiunii. La consfățuire au participat, ca invitați și lucrători de la casele de pionieri din regiunea Timișoara.

Analiza activității caselor de pionieri din regiune a prilejuit un valoros schimb de experiență. Referatul secției de învățămînt a regiunii și al comitetului regional U.T.M., cu tema „Contribuția caselor de pionieri la educația comunistă a elevilor”, a arătat că, de la înființarea acestor instituții și pînă în prezent, s-au obținut o serie de rezultate pozitive. Conducerea acestor case și colectivele de pedagogi care lucrează în cadrul lor au organizat activități variate și interesante în cercuri. Elevii care frecventează cercurile au îndrăgît aceste activități, deoarece prin ele își dezvoltă înțînățile și aptitudinile, își largesc în mod simțitor cunoștințele căpătate în școală.

Secțiile de educație politică din cadrul caselor de pionieri au făcut cunoscut pionierilor, prin formele adecvate (convoorbiri, șezători, reünuni, întîlniri cu lupătorii din ilegalitate, cu frunțași în producție, cu oameni de știință, cu scriitori și artiști etc.), evenimentele politice din țara noastră și de peste hotare, i-au familiarizat pe măsura puterii lor de înțelegere cu realizările de seamă ale oamenilor muncii din patria noastră, din U.R.S.S. și țările de democrație populară.

Acesta secții contribuie și la întărînerea activității pionieresc. Rezultate frumoase în această privință s-au ob-

ținut la casa de pionieri din Cluj, unde a fost organizat un club al instructorilor. Aici, instructorii de pionieri din orice primesc îndrumări practice cu privire la organizarea și îndrumarea cercurilor din școli.

Secțiile de știință și tehnică contribuie la largirea și aprofundarea cunoștințelor pe care elevii le capătă în școală, dezvoltîndu-le, prin lucrări practice, interesul pentru tehnică. Cercurile tehnice joacă un rol de seamă în dezvoltarea aptitudinilor și în orientarea profesională a elevilor, ele constituînd un ajutor însemnat la realizarea învățămîntului poli-tehnic.

O frumoasă activitate desfășoară cercurile de aeromodellism de la casele de pionieri din Cluj și Bistrița, cercul de legatorie și de împăierii din Năsăud, cercul de radio din Cluj — care în curînd își va instala o stație proprie de radio-emisie — precum și o serie de alte cercuri. Membrii cercului de fizică de la casa pionierilor din Abrud, de pildă, au executat în miniatură un tren și un escavator electric, iar în cercul de croșetare de la casa pionierilor din Cluj, pionierii au învățat să croșete și să-și coasă singure, la mașină, rochițe și șorțuțele.

Casele de pionieri au obținut rezultate frumoase și în privința educației artistice. Concertele date de corul și de orchestra casei pionierilor din Cluj, îndeosebi, sînt mult apreciate. De asemenea, programul artistic prezentat de casa pionierilor din Gherța pe scena Teatrului Național din Cluj cu prilejul zilei de 8 Martie a dovedit că și în această cauză se desfășoară o activitate rodnică pentru educarea artistică a copiilor.

O seamă de succese s-au obținut și în activitatea sportivă, mai cu seamă la Cluj.

Referatul prezentat, ca și discuțiile purtate pe marginea lui au scos în evidență unele probleme serioase în activitatea caselor de pionieri din regiune. S-a arătat, astfel, că secția de învățămînt a regiunii și secțiile raionale, comitetul regional U.T.M. și comiteele raionale n-au controlat îndeajuns și n-au îndrumat sistematic activitatea caselor de pionieri, lăsînd munca acestora numai pe seama inițiativelor și a pregătirii colectivelor pedagogice. În asemenea condiții, nu este de mirare că unele activități organizate în cadrul caselor de pionieri suferă de formalism, nu reușesc să atragă pe copii. De pildă, la casele de pionieri din Ocna-Mureș și Zălatșu se prezintă referate sed, inaccesibile

copiilor, din care aceștia nu pricep aproape nimic.

La unele case de pionieri, încădrîrea personalului didactic s-a făcut fără să se aibă în vedere nevoile reale ale acestor unități. Astfel, la casa de pionieri din Aiud au fost încadrați doi pedagogi pentru conducerea unui singur cerc, în timp ce cercul artistic n-a putut lua ființă din lipsa unui profesor de specialitate.

Legătura între școli și casele de pionieri este încă slabă. Directorii și diriginții multor școli din Cluj, de

pildă, nu sînt în legătură cu lucrătorii de la casa pionierilor, nu-i sprijină, nu folosesc ajutorul pe care l-ar putea primi din partea lor. O astfel de atitudine denotă lipsă de interes din partea pedagogilor respectivi față de educația elevilor.

În cadrul consfățuirii, participanții au ridicat numeroase probleme și au

PETRE BUCȘA
șeful secției de învățămînt și cultură a sfatului popular al regiunii Cluj

(Continuare în pag. 4-a)

100 de ani de învățămînt medical

Anul acesta, se împlinesc 100 de ani de la înființarea școlii naționale de medicină și farmacie din București. Această primă formă de învățămînt medical superior din București a fost creată de unul din înaintașii medicinii rominești, doctorul Carol Davilla, prin transformarea școlii de chirurgie, care începuse să funcționeze cu cîtiva ani înainte. În școala națională de medicină și farmacie erau pregătiti la început ofițeri de sănătate, farmaciști și veterinari pentru serviciul sanitar al armatei și pentru spitale de județe.

Începuturile acestui locaș de știință nu au fost de loc ușoare. Cu toate acestea, doctorul Carol Davilla nu a dezamărit. Cu sprijinul doctorului Kretulescu, el a luptat pentru dezvoltarea Școlii naționale de medicină și farmacie din București. Astfel, ea a dobîndit neamănunțate succese, devenind în scurt timp cel mai important centru de învățămînt medical din Balcani.

În 1870, școala de medicină întemeiată de Carol Davilla se transformă în Facultatea de medicină. De atunci pînă în zilele noastre, Facultatea de medicină din București a pregătit nenumărate serii de medici. Mulți de doc-

torii au pomit de aci în întreaga țară pentru a-și aduce aportul la largirea sănătății oamenilor. De aci s-au ridicat savanți care fac cinstu medicinii rominești: Gh. Marinescu, I. Cantacuzino, Victor Babeș, C. I. Parhon și alții.

În anul regimului de democrație populară, Facultatea de medicină din București a devenit un puternic centru de învățămînt medical. Au fost îmbunătățite condițiile de învățămînt, s-au creat laboratoarele noi, bibliotecă, cursuri, etc. În același timp a crescut numărul cadrelor didactice, au fost puse la dispoziția viitorilor medici burse, cîmine etc.

După încheierea lucrărilor Congresului național de științe medicale, va avea loc, sîmbătă, 11 mai, la Facultatea de științe juridice, sărbătorirea a 100 de ani de învățămînt medical. În cadrul gălăntei festive, profesor dr. Th. Burghelă, rectorul I. M. F. București, membru corespondent al Academiei, va prezenta un referat cu privire la dezvoltarea învățămîntului medical și farmaceutic din București.

Tot cu prilejul sărbătoririi se va deschide și expoziția „Centenarul învățămîntului medical și farmaceutic din București”.

În zilele noastre, forțele care se ridică împotriva agresiunii și a agresorilor cresc neîncetat. Întreaga evoluție a vîieții internaționale arată că raportul de forțe s-a schimbat radical în favoarea socialismului. Numeroase țări din Europa și Asia, eliberate de sub jugul fascist, au pășit pe calea socialismului. Țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, formează sistemul socialist mondial

și reprezintă o putere uriașă, de neînvinși, Unite în cadrul lagărului socialist, popoarele țărilor socialiste, care numără 900 milioane de oameni, apără în curtea Tratatului de la Varșovia, muncă lor pasnică, comunitatea lor.

Țările lagărului socialist dispun astăzi de tot ce este necesar pentru a da agresiunii o ripostă nimicitoare. Lungul cuvîntul la 18 martie 1957 în cadrul conferinței ostașilor frunțași în instrucția militară, mareșalul G. K. Jukov, ministrul Apărării al U.R.S.S., a declarat că guvernul sovietic nu poate să treacă cu vederea activitatea intensă a cercurilor agresive și, de aceea, înzestreaază Armata Sovietică cu cele mai moderne arme și mijloace de luptă inclusiv cu arme atomice și termonucleare, cu toate mijloacele necesare pentru transportarea lor la obiectiv, precum și cu mijloacele moderne de apărare antiatomică. Recent, în cuvîntarea rostită la parada de 1 Mai în Piața Roșie din Moscova, mareșalul Jukov a spus între altele: „Ca răspuns la uneltirile agresive ale cercurilor imperialiste, poporul sovietic, în unitate frățească cu popoarele celorlalte țări ale lagărului socialist, considera de la datoria sa să întărească în cele mai pacificate de luptă trupelor care fac parte din forțele unite, create în conformitate cu Tratatul de la Varșovia.” Poporul sovietic se poate bizui pe deplin pe forțele sale armate, care au înalte calități morale și combative și dispun de toate mijloacele moderne de luptă necesare pentru zdrobirea or

SĂ PREGĂTIM TEME MEINICAR ÎN CHEIEREA ANULUI ȘCOLAR

Orientări în procesul repetării gramaticii la clasa a IV-a

Activitatea de îndrumare metodică

Am avut de curând prilejul să cunosc câteva planuri alcătuite de învățătorii ai claselor a IV-a în vederea repetării finale a cunoștințelor de gramatică. În general bune, aceste planuri aveau însă marea lipsă că prevedeau numai repetarea materiei studiate în clasa respectivă, considerând-o ca o repetare finală de an. Procedându-se astfel însă, pe de o parte se elimină din planul repetării — în mod nejust — unele cunoștințe de gramatică pe care elevii le-au studiat în anii precedenți, iar pe de altă parte se frizează realizarea procesului de asimilare într-unul sau în două volume de cunoștințe gramaticale parcurs în cei patru ani de școlaritate.

Se știe că noțiunile de gramatică — ca și alte noțiuni — nu se formează deodată în mintea elevilor, ci că procesul formării lor este un proces complex, care trece printr-o serie de etape, pe măsură ce cunoștințele elevilor despre faptele și fenomenele cuprinse în noțiunile respective se largesc și se precizează. Ținându-se seama de caracterul abstract al noțiunilor de gramatică și de particularitățile de vârstă ale elevilor școlii elementare, de posibilitățile lor de asimilare, aceste noțiuni se predau în clasele I-IV pe baza unui sistem riguros concentrat. La terminarea clasei a IV-a, elevii trebuie să aibă un sistem de cunoștințe gramaticale care să constituie o bază sigură pentru completarea și adâncirea lor în clasele următoare.

Tocmai de aceea învățătorul clasei a IV-a nu se poate mulțumi numai cu repetarea materiei din anul curent, ci are datoria să organizeze astfel recapitularea, încât elevii să părăsească școala elementară cu cunoștințe temeinice teoretice și practice — bine înțelese la nivelul înțelegerii lor — asupra tuturor categoriilor gramaticale studiate în decursul celor patru ani de învățământ.

Din păcate, în unele școli se mai găsesc elevi care, la finele clasei a IV-a, au serioase lipsuri în cunoștințele

de gramatică. De pildă, unii elevi, datorită pronunțării greșite a unor sunete, scriu neortografic, neputând transforma just structurile fonetice în structuri grafice corespunzătoare. Alții, datorită aceleiași cauze, întâmpină greutăți în schimbarea formelor morfologice ale categoriilor gramaticale. În asemenea cazuri, o lecție de repetare cu tema „Alfabetul, literele, sunetele vocale și consonane, împărțirea cuvintelor în silabe și cuvete” — lecție care cuprinde cunoștințe predate în anii precedenți — nu constituie o activitate inutilă, ci, dimpotrivă, una foarte folositoare. O temă aplicativă legată de această lecție — de pildă alcătuirea listei elevilor clasei în ordine alfabetică sau gruparea în ordine alfabetică a unui număr anumit de cuvinte date — contribuie mult la dezvoltarea deprinderii elevilor de a folosi în practică cunoștințele teoretice respective.

Mai sînt absolvenți ai școlii elementare care, deși cunosc definițiile categoriilor gramaticale, nu pot recunoaște aceste categorii într-un text, nu pot face o analiză morfologică justă. Evident, această situație denotă o memorare mecanică a definițiilor gramaticale. Ca atare, este necesară o serioasă muncă pentru a asigura înțelegerea de către elevi a conținutului noțional, a esenței noțiunilor gramaticale. Acest lucru se poate realiza în procesul repetării finale numai prin urmărirea căii concentrice pe care o impune conținutul acestor noțiuni. De exemplu, trebuie să se reapele definiția categoriei gramaticale după sensul ei, apoi schimbarea formelor ei morfologice, apoi rolul ei în propoziție etc.

Există și elevi care, deși recunosc într-un text categoriile gramaticale, nu pot formula definițiile acestora, le-au uitat. Și în acest caz este necesară repetarea cunoștințelor gramaticale în ordinea dispunerii lor concentrice în programă și manuale.

Faptele menționate mai sus, ca și

alte, dovedesc necesitatea repetării finale în clasa a IV-a într-o strînsă legătură cu materia anilor precedenți.

În legătură cu aceasta trebuie să facem însă și următoarele observații: unii pedagogi, străduindu-se să realizeze și la gramatică regruparea materiilor pentru repetarea în altă ordine decât cea dată în manuale, se abat în bună măsură de la organizarea concentrată a repetării cunoștințelor. Bine procedeză acele cadre didactice care, pentru a evita o astfel de situație, atunci când planifică temele pentru repetare prevăd în planul lor mai întâi repetarea cunoștințelor predate în clasele precedente care nu mai figurează în manualul de gramatică al clasei a IV-a și apoi repetarea cunoștințelor predate în ultima clasă. În felul acesta se pot descoperi mai ușor și lacunele din cunoștințele elevilor. De asemenea, în acest caz și folosirea ulterioară a analizelor gramaticale complete, orale și scrise, se va desfășura cu mai multă ușurință și cu mai bune rezultate. Învățătorul trebuie să vadă în lecțiile de repetare un sistem de lecții, sistem legat de orinduirea concentrată a materialului gramatical, ca și de procesul complex de formare a noțiunilor gramaticale.

O atenție deosebită trebuie să se acorde volumului și conținutului temelor aplicative, distribuiri pe lecții a cunoștințelor ce urmează a fi repetate, precum și pregătirii elevilor pentru o percepere activă a acestor cunoștințe.

Este deosebit de cunoscut faptul că adesea, lecțiile de repetare le par elevilor plictisitoare. Aceasta este întotdeauna rezultatul unei metodei nejuste a repetării. Reimprespăndind și fixând în memoria elevilor materialul studiat, cadrele didactice trebuie să aibă grijă ca elevii să fie conștienți de necesitatea și folosul repetării materiei, să vină cu interes la lecțiile recapitulative. Un asemenea interes se poate stimula numai atunci când repetarea largeste orizontul copiilor și îi face să privească într-un fel nou faptele și fenomenele cunoscute, cînd temele și aplicațiile pentru repetare au un caracter creator. Astfel de aplicații cu caracter creator se pot realiza, de pildă, prin alcătuirea de mod independent a unor compuneri orale și scrise, în întocmirea cărora se folosesc diverse categorii gramaticale, conform indicațiilor (verbale sau scrise), propoziții cu părți de propoziție de același fel, prin completarea unui text cu cuvinte omise etc.

Stimulînd interesul elevilor pentru efectuarea în mod independent a exercițiilor gramaticale, le cultivăm exprimarea orală și scrisă, sarcină de bază a predării limbii în școală.

Conf. univ. ION BERCA

În activitatea secției de învățămînt a regiunii Constanța a devenit obișnuită preocuparea pentru îndrumarea atentă a învățătorilor și profesorilor în vederea cit mai bune organizării a muncii în perioadele care cer eforturi speciale — cum sînt, de pildă, primele săptămîni de școală, perioada lezeilor trimestriale etc. Este de mai importantă acum în etapa cea mai importantă a anului școlar — etapa recapitulării finale — grija pentru îndrumarea cadrelor didactice este cu atât mai mare.

Încă din luna martie, colectul, de inspectori metoziști a studiat materialele care fuseseră consemnate constatările făcute cu prilejul controlului efectuat în perioada corespunzătoare din anii precedenți. Această cercetare ne-a dat posibilitatea să desprindem o serie de lipsuri tipice care s-au manifestat în procesul de recapitulării finale. Astfel, ne-am dat seama că multe cadre didactice au socotit repetarea finală a materiei nu ca un prilej de sistematizare și sintetizare a problemelor esențiale, ci de remediere a propriilor lor greșeli săvîrșite în pregătirea și desfășurarea lecțiilor de repetare în timpul anului. De aceea, ele au întocmit planul de recapitulare nu pe baza unor probleme de sinteză, ci pe baza rezumatelor părții din materie pe care, datorită unei predări defectuoase, elevii nu le înțeleseseră și nu și le însușiseră. Desigur, în cadrul recapitulării finale trebuie să se insiste asupra celor capitole care în cursul anului n-au fost suficient înțelese de elevi. Dar este limpede că nu poate fi vorba acum de a face ceea ce nu s-a făcut în decursul unui an înțeleg. Dacă în lecțiile de recapitulare se tratează nu subiecte de sinteză, ci capitole izolate, elevii sînt mai mult dezorientați decât ajutați, pierd posibilitatea de a stabili legăturile între cunoștințele căpătate în cursul anului.

O serie de profesori au folosit în anii trecuți lecțiile de repetare finală numai ca mijloc pentru lichidarea răminilor în urmă a unor elevi. În felul acesta, elevii bunți au fost neglijați și nici cu cei rămași în urmă nu s-a realizat mai nimic.

Unele cadre au confundat sarcinile repetării finale cu celea ale pregătirii elevilor pentru examene și au limitat conținutul lecțiilor la o prelucrare mecanică a unor chestiuni de examen. Acest neajuns s-a oglindit în răspunsurile mecanice, schematice, pe care le-au dat mulți elevi la examene.

De asemenea, unii învățători și profesori au neglijat introducerea unor elemente noi în lecțiile de repetare, mîrgînindu-se să reia capitolele cursului în aceeași ordine în care fuseseră predate. Nu-i de mirare că în asemenea cazuri lecțiile recapitulative s-au plictisit pe elevi, care n-au mai simțit nici un interes pentru studiu.

Am constatat apoi, cercetînd situația din anii trecuți, că acolo unde directorii se documentaseră temeinic asupra problemelor recapitulării finale, ei au putut îndruma cu competență colectivul pedagogic, reușind să ia imediat măsuri de lichidare a unor greșeli. Așa au stat lucrurile la școlile medii nr. 1 și nr. 2

din Constanța, la școala din comuna Vasile Roaită, raionul Negru Vodă, la școala din comuna Ciobanu, raionul Hirsova etc. În multe cazuri, însă, directorii n-au reușit să facă fața sarcinilor controlului și îndrumării cadrelor în perioada recapitulării finale.

Pentru a preveni repetarea în acest an a unor asemenea lipsuri, ne-am propus să organizăm cu mai multă minuțiozitate munca de îndrumare a școlilor. De aceea, în prima jumătate a lunii aprilie am organizat în fiecare raion, cu directorii tuturor școlilor și cu responsabiliile cercurilor pedagogice, o sesiune de două zile pentru discutarea și clarificarea problemelor privitoare la organizarea și desfășurarea repetării finale a materiei.

La aceste sesiuni au fost prezentate următoarele materiale pregătite de inspectori metoziști: „Repetarea finală a materiei”, „Sarcinile directorului și ale consiliului pedagogic în perioada pregătirii și desfășurării repetării finale”, „Îndrumări pentru organizarea și desfășurarea muncii metodice în perioada repetării finale a materiei”, „Îndrumări pentru întocmirea planificărilor” (la limba română, istorie, matematică, fizică, științe naturale, constituție). S-au dat indicații ample cu privire la stabilirea temelor recapitulative, la folosirea bibliografiei, a materialului didactic, a experiențelor, a excursiilor, a observațiilor din orele de activitate practică etc., pentru a se asigura repetării finale un caracter mai concret, mai legat de viață. De asemenea, s-a clarificat problema locului pe care-l ocupă verificarea cunoștințelor în lecțiile de recapitulare, s-a precizat modul cum trebuie să se lucreze cu elevii rămași în urmă pînă cînd se trece la repetarea finală și în timpul desfășurării acesteia, s-au dat indicații cu privire la diferitele forme de muncă metodică, precizîndu-se ce ome se poate face în cadrul cercurilor pedagogice și în școală în raport cu timpul pe care îl avem la dispoziție, cu numărul cadrelor, cu pregătirea lor.

O problemă asupra căreia s-a insistat în mod deosebit a fost aceea în legătură cu evitarea supracîrcării elevilor. În anii precedenți, lipsa de coordonare a muncii cadrelor a dus în unele raioane la supraîncălzirea elevilor cu teme și cu materialul de studiu. De aceea, acum s-a precizat că directorii și dirigînții vor trebui să vegheze cu mare grijă asupra volumului și numărului temelor, ca și asupra materialelor ce li se vor indica elevilor pentru recapitulare.

În unele raioane, ca de pildă în raionul Tulcea, s-au prezentat la sesiuni și proiecte de planuri de muncă pe școală pentru această perioadă.

Din sondajele care au fost făcute în ultimele zile rezultă că directorii și cadrele didactice privesc cu toată seriozitatea problemele muncii în această importantă etapă a anului școlar. La colțul pedagogic al școlii medii din Tulcea, ca de pildă, se desfășoară o intensă activitate metodică în comisie pe obiecte se discută proiecte de planuri de lecții, se aleg materialele ce vor fi utilizate în cadrul repetării.

A crescut grija cadrelor didactice pentru ajutorarea elevilor rămași în urmă. Numeroase colective pedagogice au organizat săli speciale de mediație pentru acești elevi și îi pregătesc cu conștiințiozitate.

Acțiunea de pregătire a directorilor și a responsabililor cercurilor pedagogice a scos în relief o lipsă a muncii noastre, care se oglindește și în activitatea pedagogică din școli în timpul anului nici noi, nici cadrele didactice n-am acordat diferitele forme de repetare curentă suficientă atenție. Aceasta însă ar fi ușurat mult desfășurarea recapitulării finale.

În general, însă, putem afirma că în școli s-a creat un climat favorabil desfășurării unei munci stăruitoare, care asigură în mare măsură cerințele pregătirii cit mai temeinice a elevilor pentru încheierea anului școlar.

I. BADICA

Pentru obținerea unor rezultate cât mai bune

Ținînd seama de faptul că recapitularea finală are o importanță deosebită pentru încheierea cu succes a anului școlar, cadrele didactice de la școala medie nr. 1 din Tulcea se străduiesc să organizeze cit mai bine această activitate.

Pentru a clarifica problemele organizării materialului de recapitulare și problemele metodicii lecțiilor de recapitulare, în cadrul cabinetului pedagogic al școlii au loc sesiuni, în care profesorii prezintă proiecte de teme recapitulative, precum și planuri ale lecțiilor de repetare finală.

Îată, de pildă, cum și-a propus tovarășa Manea Marcovici să recapituleze cu elevii clasei a VII-a textele studiate la limba rusă. Temele în jurul cărora se va desfășura recapitularea sînt: „Patria noastră” (în cadrul căreia se vor repeta textele „Bogățiile patriei noastre”, „Pe malul lacului Brateș” și „Armatea noastră populară”), „Viața țăranilor înainte și acum” (în cadrul căreia vor fi cuprinse textele „Viață nouă în sat” și „Discuții despre viitor”), „Basmă populare” (care va include textele „Cum a ridicat țăranul piatra” și „Țăranul și duhul apelor”).

În această grupare nu s-a ținut seama de ordinea textelor din manual, ci de conținutul lor. Acestea vor trezi interesul elevilor și va îngădui ca, în cadrul lecțiilor de recapitulare, să se obțină o mai completă activizare și consolidare a vocabularului însușit de ei în cursul anului.

Pentru a realiza și mai bine elementul nouității în lecțiile de repetare finală și pentru a face ca aceste lecții să fie cit mai interesante, tovarășa Marcovici își pregătește de pe acum materialul ajutat. Pentru recapitularea temei „Viața țăranilor odinioară și acum”, de pildă, va folosi ilustrații în care este prezentată munca la cîmp în condițiile grele dinainte, precum și ilustrații înfățișînd munca mecanizată pe terenul unei gospodării agricole colective, tractoare, combine, țărani la club, o școală, o creșă, un cămin cultural etc. Discuțiile în legătură cu aceste ilustrații vor contribui de asemenea la lărgirea și consolidarea vocabularului elevilor.

Ca temă pentru această elevii vor face o scurtă retroversivă, care să-i ajute să-și fixeze câteva din ideile principale în legătură cu temele studiate în cursul recapitulării. Cuvintele necesare acestei retroversivii sînt cunoscute elevilor, deoarece ele sînt cuprinse în textele grupate în jurul temelor, dar felul în care se leagă unele din aceste cuvinte în expresii proprii limbii ruse va fi nou pentru ei. Tovarășa profesora le va explica înainte de efectuarea exercițiului de retroversivă aceste expresii, așa încît ele-

vi să nu întâmpine greutăți în muncă lor individuală. Și la celelalte discipline s-au întocmit cu atenție planurile de recapitulare a materiei. De pildă, tovar. Elena Dumanski, profesoară de limba română, acordă o mare grijă pregătirii lecțiilor de sinteză la gramatică la clasa a VII-a.

Occupîndu-se cu stăruință de organizarea muncii lor în această perioadă, cadrele didactice din școala noastră se străduiesc să încheie anul școlar cu rezultate cit mai bune, să asigure o pregătire cit mai temeinică a elevilor.

JULIETA BONJUG

Alte, dovedesc necesitatea repetării finale în clasa a IV-a într-o strînsă legătură cu materia anilor precedenți. În legătură cu aceasta trebuie să facem însă și următoarele observații: unii pedagogi, străduindu-se să realizeze și la gramatică regruparea materiilor pentru repetarea în altă ordine decât cea dată în manuale, se abat în bună măsură de la organizarea concentrată a repetării cunoștințelor. Bine procedeză acele cadre didactice care, pentru a evita o astfel de situație, atunci când planifică temele pentru repetare prevăd în planul lor mai întâi repetarea cunoștințelor predate în clasele precedente care nu mai figurează în manualul de gramatică al clasei a IV-a și apoi repetarea cunoștințelor predate în ultima clasă. În felul acesta se pot descoperi mai ușor și lacunele din cunoștințele elevilor. De asemenea, în acest caz și folosirea ulterioară a analizelor gramaticale complete, orale și scrise, se va desfășura cu mai multă ușurință și cu mai bune rezultate. Învățătorul trebuie să vadă în lecțiile de repetare un sistem de lecții, sistem legat de orinduirea concentrată a materialului gramatical, ca și de procesul complex de formare a noțiunilor gramaticale.

O atenție deosebită trebuie să se acorde volumului și conținutului temelor aplicative, distribuiri pe lecții a cunoștințelor ce urmează a fi repetate, precum și pregătirii elevilor pentru o percepere activă a acestor cunoștințe. Este deosebit de cunoscut faptul că adesea, lecțiile de repetare le par elevilor plictisitoare. Aceasta este întotdeauna rezultatul unei metodei nejuste a repetării. Reimprespăndind și fixând în memoria elevilor materialul studiat, cadrele didactice trebuie să aibă grijă ca elevii să fie conștienți de necesitatea și folosul repetării materiei, să vină cu interes la lecțiile recapitulative. Un asemenea interes se poate stimula numai atunci când repetarea largeste orizontul copiilor și îi face să privească într-un fel nou faptele și fenomenele cunoscute, cînd temele și aplicațiile pentru repetare au un caracter creator. Astfel de aplicații cu caracter creator se pot realiza, de pildă, prin alcătuirea de mod independent a unor compuneri orale și scrise, în întocmirea cărora se folosesc diverse categorii gramaticale, conform indicațiilor (verbale sau scrise), propoziții cu părți de propoziție de același fel, prin completarea unui text cu cuvinte omise etc.

Stimulînd interesul elevilor pentru efectuarea în mod independent a exercițiilor gramaticale, le cultivăm exprimarea orală și scrisă, sarcină de bază a predării limbii în școală.

Conf. univ. ION BERCA

STRÎNSĂ LEGĂTURĂ CU PRACTICA

Desfășurarea în bune condiții a recapitulării materiei asigură nu numai verificarea și consolidarea cunoștințelor elevilor, ci contribuie în același timp și la creșterea nivelului de pregătire al elevilor. Îi ajută să stabilească noi legături între fenomenele studiate, să ajungă la o generalizare a legilor, teoriilor și principiilor pe care se fundamentează aceste fenomene. Recapitularea trebuie să dea elevilor, de asemenea, prilejul de a înțelege mai bine legătura între cunoștințele teoretice studiate de ei și practica producției sociale.

Întocmindu-mi pe baza acestor considerente planul de recapitulare a cunoștințelor studiate la fizică, am împărțit materia, la fiecare clasă la care preda, în câteva teme fundamentale, și

într-o seamă și de numărul de lecții recapitulative pe care le am la dispoziție. Caut ca lecțiile de recapitulare să nu fie, pur și simplu, o copie a lecțiilor obișnuite. Evit, în primul rînd, îngrămădirea aniaunilor, care nu pot decât să-i suprîncarce pe elevi, fără a le da nimic esențial cu privire la problemele studiate. Pentru a trezi interesul elevilor, pentru ca recapitularea să aibă un caracter viu, mă străduiesc să includ în lecțiile recapitulative exemple numeroase și cit mai variate din viața de toate zilele și din procesul de producție, să leg cit mai strîns temele de sinteză de practică. În acest scop mi-am pregătît o serie de filme pentru proiectii, am hotărît la care întreprinderi apropiate voi face vizite cu elevii etc. Experiența din anii trecuți mi-a arătat, de asemenea, că folosirea lucrărilor de laborator la lecțiile recapitulative constituie un mijloc deosebit de eficace pentru fixarea cunoștințelor în perioada de recapitulare finală, pentru înarmarea elevilor cu priceperea de a aplica în practică cunoștințele însușite.

Metodele pe care le voi folosi în desfășurarea lecțiilor recapitulative depind de fiecare temă în parte. De pildă, voi împleti metoda euristică cu metoda demonstrativă, metoda pozitivă cu cea experimentală etc.

Îată, de pildă, cum am planificat recapitularea finală la clasa a VI-a. Pentru a consolida cunoștințele elevilor în legătură cu executarea unor măsurători și deprinderile lor practice în legătură cu acestea, am hotărît ca, în prima lecție de recapitulare, să efectuez cu ei măsurători de lungime, de suprafață, de volum, de greutate, de forță, de greutatea specifică, de presiune, de lichiditate și gaze, precum și condițiile de plutire a corpurilor. Legea conservării și transformării energiei o vom recapitula folosind metoda euristică și experiența de laborator.

O atenție deosebită voi acorda temei referitoare la mecanismele simple și aplicațiile lor în tehnică și în viața de toate zilele. Aici voi aplica metoda demonstrativă și a lucrărilor de laborator. Planul de recapitulare a materiei la clasa a X-a cuprinde, de asemenea, câteva teme care leagă cunoștințele din capitole diferite studiate în cursul anului. Astfel de teme sînt: „Determinarea rezistenței electrice a conductorilor”, „Circuitul electric continuu și alternativ”, „Oscilațiile electro-magnetice”, „Determinarea lungimii de undă”, „Ce este lumina?”, „În cadrul unor teme vor fi studiate aparatele de proiecție și aparatele pentru studii micro și macrocosmologice. Structura atomului va fi recapitulată în cadrul a două teme: una cu privire la căile care au dus la stabilirea structurii atomului, iar alta cu privire la folosirea în scopuri pacifice a energiei atomice. O temă specială va fi dedicată legii conservării și transformării energiei.

În cadrul recapitulării voi acorda o atenție deosebită și rezolvării unor probleme cu conținut practic legate de unul sau mai multe capitole. Temele pe baza cărora voi recapitula materia la fiecare clasă au fost comuniste, nicate din timpul elevilor, care au primit, totodată, îndrumări asupra felului cum trebuie să se pregătească în această perioadă, deoarece recapitularea se desfășoară studiul individual al elevilor

C. CHIOSA

urmări, în cituă opere, o anumită problemă literară, de pildă folosirea unor mijloace artistice asemănătoare ori diferite sau cum demască M. Eminescu în „Împărat și proleat” și I. L. Caragiale în „O scrisoare pierdută” caracterul mincinos și putred al societății burgeoze.

Profesorii de romină de la școlile menționate și-au propus ca, din cele 6-9 teme recapitulative pe care le vor studia cu elevii, numai una sau două să fie dezvoltate în scris. În schimb, ei vor da o deosebită atenție îndrumării elevilor pentru studii independente și, în special, pentru sistemul de organizare a notițelor pe maculatură — în așa fel încît elevii să poată expune logic și încheag cunoștințele lor în legătură cu tema respectivă.

La clasa a VII-a, unde e vorba de recapitularea materiei studiate în decurs de trei ani, problema aceasta este și mai importantă. Pentru tovarășa profesora de la școala de 7 ani nr. 150, de pildă, ea nu constituie însă o preocupare de ultim moment, în legătură cu pregătirea examenului, ci este continuarea unei munci de lungă durată. Toți, acum profesora îi acordă și mai multă atenție.

Alcătuirea sistematică și minuțioasă a planului expunerii unei teme de literatură este o condiție „sine qua non” a lecțiilor de sinteză cu elevii claselor a VII-a. Profesorii trebuie să-și înțeleagă ca, la ideile mari, principale ale fiecărui subiect să adauge idei secundare, asocieri referitoare la alte opere literare cunoscute, citate ilustrative în versuri sau în proză, așese cu grijă și al căror loc să fie bine chibzuit în economia expunerii. De asemenea, profesorul trebuie să arate elevilor cum trebuie începută și încheiată expunerea în funcție de tema tratată și cu menținerea cit năz se poate vedea felul personal de a aborda problema sau de a trage concluzii.

Am alac problematica lecțiilor de sinteză deosebi la literatura literară, convingînd fiind că fiecare profesor, ținînd seama de principiile de ordin general, poate găsi posibilități mai variate și mai bune de repetare a materiei decât cele indicate mai sus. Pentru aceasta, însă, este necesar să nu ne mîrginim numai la șabloane, recunoscute de practica școlară ca neficace și care nu asigură o înțelegere și de nivelul lor de cunoștințe.

S. PAMFIL

profesor la școala medie nr. 17 din București

Lecțiile recapitulative cer o muncă creatoare

Alegerea temelor pentru lecțiile de sinteză constituie una din cele mai importante sarcini ale pedagogului în această perioadă de pregătire a recapitulării finale și a examenelor. Este necesar să se aleagă asemenea teme care să asigure nu o reluare mecanică a cunoștințelor studiate în cursul unui an — sau al mai multora, a-tunci cînd e vorba de clasele a IV-a, a VII-a și a X-a — ci o reală consolidare a acestor cunoștințe, o încheiere a lor într-un sistem unitar, care să îngăduie formarea unei priviri de ansamblu asupra fiecăreia dintre disciplinele studiate în parte și asupra tuturor, în general.

Mulți profesori știu să aleagă cu chibzuință subiectele temelor recapitulative. Totuși, într-o serie de școli se mai merge încă, în această privință, pe o linie formală. Am citit, de pildă, cu îngrijorare, în „Gazeta învățămîntului” din 3 mai a.c. în articolul „Lecțiile de sinteză”, de Mircea Ștefănescu, că la școala medie nr. 1 „N. Bălcescu” din Capitală s-a propus ca temă recapitulative pentru clasa a VII-a „Influența creației populare în operele clasice literaturii noastre”. Evident, titlul sună extrem de interesant și s-ar părea că trebuie să spunem: iată o temă de sinteză cuprinzătoare, potrivită pentru lecțiile recapitulative. Ne întrebăm însă dacă nu e prea cuprinzătoare, dacă elevii clasei a VII-a — chiar cei excepționali de bine pregătiți — au oțtea cunoștințe încît să fie în stare să trateze just o asemenea temă și, mai ales, dacă au gradul de maturitate necesar pentru înțelegerea ei. Cu alte cuvinte ne întrebăm dacă elevii clasei a VII-a cunosc în suficientă măsură nu numai speciile, dar și caracteristicile creației populare și dacă pot pătrunde la vîrsta lor, esența genială creator al poporului, asimilată și fecundată de V. Alexandru, M. Eminescu, G. Coșbuc etc. în operele lor.

Creдем că tratarea așa cum se vine a acestei teme nu este posibilă la vîrsta și la nivelul de cunoștințe al elevilor clasei a VII-a, ci că ei vor putea înșiși doar unele din operele pe care le cunosc din creația marilor clasici, cu mențiunea că au fost scrise după modelul celor populare sau că ele se dezvoltă teme identice cu cele din creațiile populare. Dar acest fel de a trata o temă de sinteză nu duce oare la superficialitate, la formarea unor concepții eronate, în sensul că elevii capătă ilu-

zia că se pot formula judecăți fără a avea premisele necesare? Organizarea recapitulării materiei, în special la lectura literară, păcătuiește de multă vreme în școala noastră prin tendința spre formulări care sînt frumos, sînt foarte-foarte cuprinzătoare, dar total sau în mare parte nepotrivite posibilităților reale ale elevilor. Ca să demonstrăm aceasta a-serjune n-ai fi nevoie decît să citim unele teme luate din planurile de recapitulare din anul precedent. De pildă, la multe școli din Capitală și din țară s-au dat astfel de teme: la clasa a V-a „Rădăcinile educației și ale școlii din trecut”; la clasa a VI-a „Lupta pentru libertate națională și dreptate socială în operele studiate”; la clasa a VII-a „Dezvaluirea rădăcinilor societății burgeoze-moșieriei în operele marilor noștri scriitori clasici și contemporani”.

Și la gramatică lecțiile de repetare au avut un caracter general și ne-practic, prevăzîndu-se analiză și explicație complete, fără a se specifica ce anume probleme, mai slab însușite de elevi, vor fi recapitulate în mod special, fără a se delimita capitolele care trebuie repetate.

În felul acesta, însă, lecțiile de sinteză sînt o muncă de măcinare în gol, care scutulește puterile elevilor și îi lasă tot alt de pregătiți sau de nepregătiți ca înainte de a se începe recapitularea finală.

Depart de noi gînduri de a afirma că acestea sînt rezultate generale în școală, dar e bine ca atunci cînd există o primădie ea să fie semnalată. Adresîndu-ne mai multor profesori de limba romină din Capitală, aceștia ne-au mărturisit că au încercat și ei tentația temelor cu titluri răsănditoare, însă cînd au vrut să treacă la tratarea lor, s-au lovit de mari greutăți: elevii nu puteau cuprinde numărul mare de texte pe care le aveau de repetat, nu reușeau să urmărească o problemă într-un număr mare de opere. Cel mai puțin poveștue par și simplu conținutul textelor — și aceasta, de altfel, cu omisiuni și cu lipsă de legătură logică. Tocmai de aceea, acești profesori au înțeles că trebuie să părăsească acest gen de lecții, să-și revină la analiza și explicarea textelor, de puterea lor reală de înțelegere și de nivelul lor de cunoștințe.

De pildă, pe tovarășa profesora

Elena Constantinescu de la școala de 7 ani nr. 23 din Capitală o preocupă mult faptul că elevii săi din clasa a VII-a nu au încă noțiuni suficiente de precizie asupra modurilor verbale și asupra predicatului verbal exprimat prin verbe la diateza pasivă, prin verbe impersonale, precum și asupra predicatului nominal format cu alte verbe decît a fi. Și-a programat decît, între altele, o lecție de recapitulare în care să revadă cu elevii, pe baza analizei unui text potrivit, modurile personale și impersonale ale verbelor, subiniind funcțiunile lor sintactice, și o altă lecție în care să insiste asupra deosebirii dintre predicatul verbal și cel nominal pe baza repetării noțiunilor de verb predicativ și nepredicativ și să rela problema deosebiri și expresivilor verbale, impersonale în legătură cu aceste ultime două probleme va repeta cu elevii și propozițiile subordonate subiective și predicative. Acestea vor fi, desigur, două lecții grele, care presupun o lîmpiere a noțiunilor teoretice și o verificare, cu ajutorul analizei gramaticale, a însușirii cunoștințelor. Ele sînt însă absolut necesare pentru a asigura însușirea de către elevi — care nu vor mai studia de acum înainte gramatica — a unor cunoștințe temeinice cu privire la o problemă-cheie a acestei discipline.

Cu elevii clasei a V-a, tovarășa profesora și-a propus să revadă gramatica problema declinării substantivei, articolului și pronumelui personal, pentru că și-a dat seama că ei mai fac confuzie între cazurile nominativ-acuzativ și genitiv-dativ. Logica noțiunilor sintactice învățate în ultimul trimestru cu cele de morfologie li va ajuta pe elevi ca acum, cu prilejul acestei lecții de repetare, să-și însușească mai bine cunoștințele cu privire la cazul. În lecția următoare tovarășa profesora va continua repetarea aceleiași probleme, insistînd în de data aceasta, cu ajutorul unei dicțiuni special întocmite, asupra cazurilor (scrierea substantivei articulare și nearticulate, a formelor neaccuzate ale pronumelui personal).

Cu multă grijă se preocupă profesorii de romină de la școlile nr. 10, nr. 22, nr. 157 și altele de recapitularea materiei de lectură literară în clasele V, VI și VII.

La clasa a V-a, repetarea textelor studiate se va desfășura pe baza grupării acestora cit două-trei într-o lecție, dacă temele pe care le tratează

sînt asemănătoare și, mai ales, dacă elevii au posibilitatea în felul acestui să rețină ceea ce este important în cuprinsul textelor și totodată să tragă concluzii cu caracter mai general. Iată câteva din subiectele alese, care ni se par indicate: „De ce? tubău copiii pe „Domnul Trandafir iar pe Domnul Vuca nu?”; „Cum e zăgărită mama în amintirile lui I. Creangă și în poeziile cu același nume de G. Coșbuc și V. Porumbacu?”.

La clasa a VI-a, textele pot fi grupate fie în același chip, fie înăuntru-sea ca și fac parte din același spectru literar, specii bine cunoscute și accesibile elevilor. Subiectele alese de profesori ilustrează ambele posibilități. De pildă: „Prin ce fapte se vădește dragostea de țară a poporului în „Sobieski și romînii” de C. Negruzzi și „Pene Curcanului” de V. Alexandru”; „Ce role ale societății criticii Gr. Alexandrescu în fabulele studiate și cu ce mijloace?”.

La clasa a VII-a, repetarea se va desfășura alți pe baza unor subiecte rezumate — cum de pildă: „Cum ne apare figura lui Stefan cel Mare în poemul „Dumbrava Roșie” de V. Alexandru și în romanul „Frații Ideri” de M. Sadoveanu?” — cit și pe baza unor subiecte mai largi, dar care în seama de puterea de sintetizare a elevilor. Așa sî

Despre planul de perspectivă al dezvoltării învățămîntului public în U. R. S. S. în viitorii 15-20 de ani

N. K. Gonciarov

Congresul al XX-lea al P.C.U.S. și Plenara din decembrie a Comitetului Central al partidului au stabilit pentru o etapă îndelungată perspectivele dezvoltării politice, economice și culturale a Uniunii Sovietice. În domeniul învățămîntului public, sarcina fundamentală constă în îmbunătățirea învățămîntului general mediu, în dezvoltarea învățămîntului politice, în asigurarea unei legături strînsă a școlii cu munca social-productivă, în educarea tinerii generații în spiritul atitudinii comuniste față de muncă, în ridicarea nivelului ideologic-politic și științific al întregii activități instructiv-educative.

Înainte de toate apar problemele privitoare la munca educativă în instituțiile preșcolare și la continuitatea care trebuie să existe între grădinițele de copii și clasa I-a, la caracterul și conținutul învățămîntului general, la legătura între învățămîntul general și cel profesional, la tipurile și structura școlilor de cultură generală, la durata învățămîntului, la legăturile școlii de cultură generală cu diferitele tipuri de instituții de învățămînt profesional. Cu alte cuvinte, viața cere cu stăruință elaborarea bazelor științifice ale sistemului de învățămînt public în viitorii 15-20 de ani.

șilor de laborator și practice și al celorlalte lucrări individuale ale elevilor. Prin prelungirea duratei învățămîntului se va putea organiza mai satisfăcător și predarea științelor naturii și a științelor social-istorice. De asemenea

se va putea realiza o mai rațională însușire a limbilor străine, sarcină dictată nu numai de dezvoltarea legăturilor cu celelalte țări, ci și de cerințele progresului științific și tehnic în țara noastră.

Tipurile de școli de cultură generală

Veriga de bază a învățămîntului public trebuie să-o constituie școala medie de cultură generală politică, care o durată de 12 ani cuprinzînd elevii în vîrstă de la 6 la 18 ani. Copiii între 2 și 6 ani trebuie să fie educați în grădinițele de copii. Grupa mare din grădinița de copii trebuie să reprezinte, în mare măsură, o clasă de pregătire pentru școala de cultură generală.

În domeniul învățămîntului public, diferențele în conținutul învățămîntului între gimnazii și școli reale, de pildă, începuseră chiar din primele clase. Elevii erau puși într-o sau alta din aceste instituții de învățămînt nu pentru că manifestau o mai mare înclinație pentru disciplinele umaniste, pentru științele naturii sau pentru matematică, ci din rațiuni de clasă. Se știe că absolvenții gimnaziilor și școlilor reale pre-revoluționare nu aveau drepturi egale în ceea ce privește conținutul studiilor în instituțiile de învățămînt superior.

Datorită condițiilor diferite de dezvoltare naturală-geografică, demografică, economică și culturală, în Uniunea Sovietică nu se poate realiza un singur tip de școală de cultură generală. Principiul unității școlii de cultură generală nu exclude varietațea tipurilor de școli. Este bine ca în viitor să funcționeze școli cu clasele I-IV, I-VII și I-X, iar mai târziu cu clasele I-XII.

În școala sovietică, divizarea claselor va purta un cu totul alt caracter. Fiecare elev al clasei a VIII-a va putea să-și aleagă în mod liber una dintr-ramurile care corespund intereselor și capacităților sale.

În chip de experiență ar urma ca în actualul cincinal să se organizeze școli în care clasele VIII-X să fie divizate în secții. În planul de învățămînt al acestor secții ar urma să predominie fie obiectele din ciclul fizico-matematic, fie obiectele din ciclul biologic-agricol, fie obiectele din ciclul social-economic și umanist. Ideea pedagogică de bază a acestei divizări constă în faptul că ea îngăduie tratarea diferențiată a elevilor în procesul de învățămînt și creează condițiile pentru dezvoltarea lor multilaterală pe baza lăurii în considerare a intereselor, a capacităților, a înclinațiilor și a talentelor individuale.

Caracterul de cultură generală și politice al fiecărei secții se va asigura prin faptul că în planul lor de învățămînt vor fi reprezentate toate obiectele de bază ale școlii de cultură generală: limbile, literatura, istoria, geografia, matematica, fizica, chimia, biologia, bazele producției, arta, educația fizică.

În Rusia pre-revoluționară, școlile din țările diferite de instituții de învățămînt mediu: gimnazii, școli reale, comerciale etc. Prin conținutul studiilor pe care o dădeau, acestea se deosebeau cu totul unele de altele, diferențele fiind determinate nu de cerințele pregătirii sistematice a tineretului pentru învățămîntul superior, ci de caracterul de clasă al politicii puterii.

În școala sovietică, divizarea claselor va purta un cu totul alt caracter. Fiecare elev al clasei a VIII-a va putea să-și aleagă în mod liber una dintr-ramurile care corespund intereselor și capacităților sale.

Condițiile îmbunătățirii radicale a calității muncii instructiv-educative

Cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S. a cerut învățămîntului să întărească baza didactică-materială a școlii de cultură generală. Elaborînd planul de perspectivă al dezvoltării învățămîntului public în viitorii 15-20 de ani, este necesar să avem în vedere construirea unor clădiri noi de școli și lărgirea celor existente. În același timp, trebuie să luăm măsuri pentru micșorarea efectivului claselor, ajungînd către 1960 la un număr de 35 de elevi în clasele I-IV și 30 de elevi în clasele V-X. Pentru lecțiile de limbi străine și pentru activitățile practice în ateliere și pe loturile școlare este bine să se introducă sistemul împărțirii în două grupe a claselor unde sînt mai mult de 20 de elevi.

În școala sovietică, divizarea claselor va purta un cu totul alt caracter. Fiecare elev al clasei a VIII-a va putea să-și aleagă în mod liber una dintr-ramurile care corespund intereselor și capacităților sale.

Este necesar să ținem seama și de faptul că economia națională nu cere ca întreaga tînără generație între 15 și 18 ani să primească o instrucțiune tehnică medie. Se știe că aproape jumătate dintre absolvenții școlii medii vor fi cuprinși în producția industrială și agricolă, ca muncitori calificați. Iar pregătirea, de pildă, a muncitorilor de profesii de masă, organizată pe baza învățămîntului mediu, nu cere de fel un învățămînt special.

Trebuie îmbunătățită într-o măsură însemnată funcționarea școlilor. Pentru satisfacerea cerințelor școlilor în ceea ce privește utilajul didactic este necesar să se lărgască baza de producție în acest domeniu pe calea construcției unor noi uzine specializate și a unor secții specializate pe lângă uzinele existente.

Considerațiile expuse mai sus duc la concluzia că îmbinarea într-un singur sistem a două sisteme de instituții de învățămînt istorice constituie — general și profesional — nu este justă. Îmbinarea într-o singură instituție a învățămîntului general și a celui profesional este rațională numai în cazurile cînd însușirea cunoștințelor și deprinderilor speciale și dezvoltarea capacităților corespunzătoare cere un timp îndelungat și trebuie început din cea mai fragedă vîrstă (de exemplu pentru studiul muzicii, al picturii, al coregrafiei și al unor profesii productive).

Este foarte important să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

Măsuri pentru pregătirea cadrelor pedagogice

Trebuie să trecem treptat la pregătirea învățătorilor pentru clasele elementare (I-IV) în sistemul instituțiilor de învățămînt pedagogic superior, deoarece predarea în școala elementară cere o serioasă pregătire în domeniul fiziologiei vîrstelor și al fiziologiei generale, al psihologiei, al pedagogiei și al metodelor predării obiectelor, precum și în domeniul sensului și al activității practice. Salariile învățătorilor de școală elementară care au primit instrucțiune su-

perioară trebuie ridicate la nivelul salariilor profesorilor școlilor medii. Este neapărat necesar să se micșoreze norma profesorilor de matematică, de limba rusă și de literatură.

Interesele dezvoltării generale cer nu micșorarea ci anumită mîrire a duratei învățămîntului în școala de cultură generală. Pre-lungirea duratei învățămîntului va fi posibilă numai dacă se repartizează mai rațional materialul de studiu pe ani de învățămînt, va asigura o mai bună coordonare reciprocă a disciplinelor, va micșora supraîncălzirea elevilor atît pe calea scurtării duratei zilei de învățămînt, cît și pe calea diminuării volumului excesiv existent actuale al temelor pentru acasă, va îngădui să se reducă randamentul tuturor activită-

școlii de cultură generală. Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

De la Ministerul Învățămîntului și Culturii

Instrucțiuni pentru îmbunătățirea activității de atletism în școli

Activitatea de educație fizică în școli, ca parte integrantă a educației comuniste, constituie o preocupare permanentă a partidului și guvernului.

Inspectorii regionali răspund direct de buna organizare a fazei de regiune, care trebuie să capete un caracter festiv, și în acest scop vor colabora cu C.C.F.S., U.T.M. și cu celelalte organe locale.

Conducerea școlilor vor lua măsuri pentru îmbunătățirea bazei materiale. Vor amenaja terenuri pentru atletism în curțile școlilor sau pe terenuri virane din apropiere, pe care le vor cere de la sîturile populare. Vor procura materiale și echipament de sport necesar practicării atletismului ca: greutăți, stilpi pentru sărituri, ștachete, discuri, pantofi cu cuie, treninguri etc.

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

- campionatul republican școlar, faza de regiune și finală, de la 23 la 30 iunie;
- campionatul republican de juniori, de la 14 mai la 7 iulie;
- cupa balcanică prin corespondență, pentru juniori, de la 11 la 31 mai;
- manifestările sportive din cadrul serbărilor de sfîrșit de an școlar

Profesorii de educație fizică au sarcina de a pregăti elevii în vederea participării în cele mai bune condiții la aceste întreceri, asigurînd instruirea lor continuă.

Ca urmare a sprijinului acordat pe această linie, în ultimul timp activitatea sportivă în școli s-a îmbunătățit.

Este necesar de asemenea a se folosi campionatul republican de juniori și cupa balcanică prin corespondență pentru a angrena și pregăti elevii în mod permanent în activitatea atletică.

Măsurile arătate mai sus constituie un început în vederea îmbunătățirii activității atletice, care trebuie să ia o mare dezvoltare începînd cu noul an școlar.

Atletismul este o ramură a educației fizice care cuprinde exerciții de alergări, sărituri și aruncări, elemente naturale de mișcare accesibile tuturor elevilor.

Inspectorii regionali metodisti de educație fizică vor îndruma și controla modul de pregătire a elevilor pentru aceste manifestări. În acest scop vor stimula pe profesorii de educație fizică și vor angrena directorii de școli pentru a acorda tot sprijinul acestor pregătiri.

Inspectorii regionali metodisti de educație fizică vor îndruma și controla modul de pregătire a elevilor pentru aceste manifestări. În acest scop vor stimula pe profesorii de educație fizică și vor angrena directorii de școli pentru a acorda tot sprijinul acestor pregătiri.

In vederea îmbunătățirii muncii

Nu de mult, la școala medie mixtă din orașul Stehaha, regiunea Craiova, a avut loc o adunare generală a pedagogilor comunisti. Adunarea a dezbătut raportul tov. M. Gheorghiescu, directorul școlii, privind desfășurarea procesului de învățămînt și a analizat modul în care organizația de partid s-a preocupat de îmbunătățirea muncii instructiv-educative.

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

În vederea îmbunătățirii activității de atletism în școli, se recomandă următoarele măsuri:

Perspectivă dezvoltării conținutului învățămîntului general și politice

Discuțiind problemele dezvoltării sistemului de învățămînt public în viitorii 15-20 de ani trebuie să luăm în considerare, în primul rînd, schimbările care trebuie introduse în conținutul învățămîntului.

Începînd de prin 1930, școala medie de cultură generală s-a dezvoltat în Uniunea Sovietică în primul rînd ca o școală care pregătește contingente pentru învățămîntul superior. De aceea, ea a dat cea mai mare atenție înarmării elevilor cu cunoștințe despre bazele științelor, asigurării unei pregătiri satisfăcătoare la limba maternă, matematică, biologie, fizică, chimie, istorie și geografie. Îndesebi, începînd din anul 1935, învățămîntul de cultură generală a căpătat un anumit caracter unilateral. Școala a început să acorde o atenție specială obiectelor umaniste. În dauna pregătirii politice, a dezvoltării educației fizice și estetice a elevilor. Aceasta n-a sîrit în ochii atît timp cît învățămîntul superior absorbea aproape pe toți cei care terminau școala medie de 10 ani. Dar încă la Congresul al XVIII-lea al partidului s-a arătat necesitatea pregătirii elevilor din școala medie pentru activitatea practică. Congresul al XIX-lea și apoi Congresul al XX-lea au pus cu toată hotărîrea sarcina realizării învățămîntului politice în școala de cultură generală.

Pregătirea pentru activitatea practică cere o dezvoltare însemnată a participării elevilor din clasele mari la munca productivă în industrie și agricultură. Pentru aceasta trebuie să se prevadă în planul de învățămînt un timp suficient. Nu se poate — așa cum s-a făcut în stabilirea ultimelor planuri de învățămînt pe anul 1954 —

1955 și a proiectelor pe anul 1956—1957 — să se obțină acest timp, pe seama diminuării pregătirii de cultură generală și, îndesebi, pe seama supraîncălzirii elevilor.

Este necesar, totuși, să se îmbogățească conținutul predării disciplinelor fizico-matematică, ținîndu-se seama de necesitatea de a-i familiariza pe elevii cu cele mai noi cuceriri ale fizicii și tehnicii. Nu se poate recurge pentru aceasta la scăderea nivelului cunoștințelor de limbă, literatură, istorie. Trebuie să îmbunătățim în mod hotărît studiul limbilor străine și, de asemenea, educația fizică și estetică a copiilor. Este necesar să fie înlăturată pe deplin supraîncălzirea elevilor și să se creeze posibilități reale pentru o mai temeinică și mai adîncă însușire de către aceștia a bazelor științelor, pentru însușirea cunoștințelor politice, a priceperilor și deprinderilor politice. Și, în sfîrșit, trebuie izgonit verbalismul din învățămînt și trebuie să se asigure o mai mare dezvoltare a muncii practice independente a elevilor, îndesebi a celor din clasele mari.

Interesele dezvoltării generale cer nu micșorarea ci anumită mîrire a duratei învățămîntului în școala de cultură generală. Pre-lungirea duratei învățămîntului va fi posibilă numai dacă se repartizează mai rațional materialul de studiu pe ani de învățămînt, va asigura o mai bună coordonare reciprocă a disciplinelor, va micșora supraîncălzirea elevilor atît pe calea scurtării duratei zilei de învățămînt, cît și pe calea diminuării volumului excesiv existent actuale al temelor pentru acasă, va îngădui să se reducă randamentul tuturor activită-

școlii de cultură generală. Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

Este necesar să se mărească tirajul literaturii metodice, pentru o deplină satisfacere a cerințelor pedagogilor în acest domeniu.

EDUCAREA ÎN SPIRIT COLECTIV A COPIILOR PREȘCOLARI

stă și sinceritatea în raporturile cu cei de-o vîrstă și cu pedagogii, atenția față de cei mai mici, încrederea și respectul reciproc etc. Jocul, care este cea mai apropiată formă de manifestare a copiilor, reprezintă mijlocul principal de apropiere a copiilor între ei și de a-i deprinde cu viața în colectiv și de a-i înușa să respecte cerințele colectivului. Jocul creează interese comune, dar care, în același timp, respectarea de către fiecare copil a intereselor celorlalți. Se întîmplă nu odată să vezi într-o grădiniță copii care caută să-și smulgă unul altuia mingea din mîna, care sînt neapărat să fie ei „șef” într-un joc sau altul, bălăgîși care alungă fetițele din joc sub cuvînt că s-au neputut să le lăse care la orice cuvînt ce li se adresează se supără și încep să plîngă. Toate acestea arată că, în grădinița respectivă, educatoarele nu au înțeles că jocul trebuie să fie unul din mijloacele cele mai bune de educare în spirit colectiv. O educatoare bună, pricepută, știe însă că una din primele ei datorii este aceea de a-i înușa sistematic pe copii cum să se joace. Ea li ajută să înțelegă că jucăriile și jocurile sînt făcute

deopotrivă pentru toți, că fiecare are dreptul să fie pe rînd „șef” și nu este îngădui să te porți urît în timpul jocului sau să te superi pentru orice fleac.

Deosebit de importantă pentru viața colectivului sînt micile obiceiuri care iau uneori aspect de tradiție în grupa de copii. Ele aparțin grupei și sînt însușite și îndrăgite în joare scurte timp de joii copii, chiar și de cei nou veniți.

ste diferite, a îmbunătății disciplinării în grupa combinată.

Fără a-și propuna în plan, zilnic, sarcini și măsuri pentru formarea colectivului de copii, educatoarele trebuie să aibă în vedere permanent acest scop. Este împedecă aici nu se pot da rețete, că nu se pot folosi șablonuri, că nu se pot aplica în mod mecanic măsuri stabilite odată pentru totdeauna. Dar majoritatea acțiunilor de fiecare zi din grădiniță trebuie să fie prietenoase și a îmbunătății comportarea copiilor în colectiv.

Există, desigur, și unele condiții exterioare care favorizează închegarea colectivului și care trebuie să stea în atenția educatoarelor, a părinților și a secțiilor de învățămînt. Astfel, este știut că schimbarea copilului a grupelor, trecerea copiilor de la o grădiniță la alta, de la o grupă la alta dăunează în mare măsură formării acelor înrînduri de caracter care se nasc și se dezvoltă în cadrul unui colectiv închegat. De asemenea, o condiție importantă este continuitatea în muncă a educatoarelor la aceeași grupă.

Muncind cu pricepere, cu perseverență și cu răbdare, bazîndu-se pe o temeinică cunoaștere a fiecărui copil în parte și a întregii grupe, educatoarele pot să închege în rîndurile preșcolarilor colective în cadrul cărora să se realizeze o educație armonioasă a copiilor.

G. B. INA

La Facultatea de medicină veterinară a Institutului agronomic din Arad.

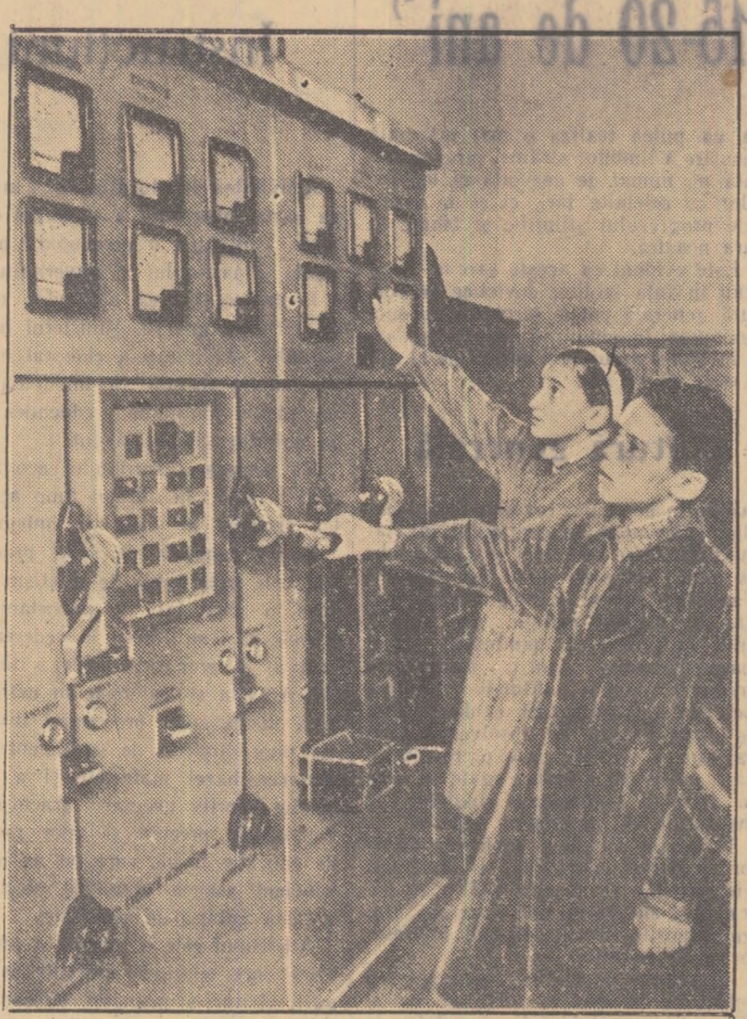
*) Problema planului de perspectivă al dezvoltării învățămîntului public în U.R.S.S. a fost discutată de către președintele și membrii Academiei de Științe Pedagogice a R.S.F.S.R. Cu prilejul discutării acestei probleme s-au făcut o serie de propuneri cu privire la structura și durata învățămîntului în școala de cultură generală. Materialul de față este textul prezentat al referatului prezentat de N. K. Gonciarov la o conferință la care au luat parte colaboratori științifici de la Academia de Științe Pedagogice, directori de școli, profesori și lucrători din domeniul învățămîntului public.

MUZEUL MILITAR CENTRAL

Capitola țării noastre s-a îmbogățit recent cu un muzeu de istorie deosebit de interesant, organizat sub îngrijirea Ministerului Forțelor Armate. Acest muzeu ilustrează dezvoltarea societății omenesci pe teritoriul Republicii Populare Romine din cele mai vechi timpuri și până astăzi, insistând în mod special asupra luptelor de armă ale poporului nostru. Muzeul prezintă momente importante din viața înaintașilor, ilustrează rolul masei în dezvoltarea țării noastre, precum și rolul celor conducători care au știut să lupte pentru interesele poporului, înfățișează lupta dusă de poporul nostru, împreună cu popoarele vecine, împotriva cuceritorilor.

Intr-una din sechile muzeului se află harta așezărilor preistorice de pe teritoriul patriei noastre. Pe ea sînt însemnate localitățile unde s-au găsit urme ale așezărilor omenesci primitive, de pildă Cioclovina, Baia de Fier, Topalu, Vădăraș, Cucuteni, Hăbeștii etc., de unde, prin săpăturile arheologice, s-au scos la iveală topoare de piatră, vîrful ascuțit de cremene, dulci de aramă, precum și unelte de bronz și de fier aparținînd unor vremuri îndepărtate.

Pentru tinerii electricieni

De curînd la Palatul Pionierilor din București a fost inaugurat o micro-centrală electrică deservită de pionieri. În clădirea tinerii electricieni la tabloul de comandă al micro-centralii.

Învățămîntul este hotărare

Otravă spirituală

In planurile imperialistilor americani de a agrava o situație internațională, Germaniei Occidentale i s-a rezervat un loc deosebit. In acest scop R.F. Germania este inundată nu numai cu armament american, ci și cu cărți, broșuri, ziare, filme și alte mijloace de educație „made in U.S.A.”. Militarizării de la Bonn și sfîrșitorilor de peste ocean urmăresc prin toate acestea să cultive în rândurile tineretului ura față de om, a venurismului, să îl pregătească în vederea unei mai ușoare încadrări în noua armată vest-germană.

Este semnificativă că, potrivit declarațiilor lui, Willi Schulz are nevoie de banii respectivi pentru a-și asigura „distracțiile de gen american” — comiciuri, filme cu cowboy și gangsteri, chefuri, arme etc. El era un mare amator de asemenea distracții. După declarațiile amicilor săi, Willi, asemenea eroilor comiciurilor, și filmelor americane pe care le urmăreau cu nesat, nu lăsa să-i scape nici o distracție importată de peste ocean: frecvența barurilor și localitățile răzimate, participa la scandaluri etc. Educat într-un asemenea mediu și printr-astfel de metode, nu este de mirare că la vârsta de 20 de ani Willi Schulz a devenit un criminal înrăit.

Prăderea poporului german este însă cu totul alta. Expresa „Go home”, care se aude astăzi tot mai des în R.F. Germană la adresa ocupanților americani, vizează, în egală măsură, și cultura americană decadentă și metodele gangsteriste de educație.

80 de ani de la proclamarea independenței de stat a Romîniei

de singe, pe cîmpurile de luptă de la sudul Dunării. Poporul nostru a înțeles limpede acest lucru și arma romîna a început să-și dea contribuția sa, mai întîi prin acțiunea de acoperire întreprinsă pe linia Dunării — ceea ce a ușurat trecerea armatelor rusești prin țara noastră, la adăpostul acestei acoperiri — și mai apoi prin participarea la operațiunile militare întreprinse de armata rusă la sudul Dunării. Acolo, pe pămîntul Bulgariei, soldații romîni au luptat, cot la cot cu soldații ruși și cu voluntarii bulgari, împotriva aceluiași dușman: imperiul otoman asupritor. Acolo, la Vidin, la Rahova, la Smîrdan, în luptele pentru luarea redutei „ur vișă” și pentru cucerirea Plevnei au pornit la asalt doboranții și eroșii romîni, alături de soldații ruși, pentru a cuceri independența poporului romîni și a popoarelor din Balcani. Acolo, hrana armatei ruse era împărțită și soldaților romîni, iar trompetele gornistului Furtună a fi chemat la atac ce altele ori nu numai pe romîni, ci și pe cașaci.

DIN ACTIVITATEA CASELOR DE PIONIERI

mult informativ, iar „Revista de pedagogie” o înregistrat complet această problemă. Ar fi necesar ca cel puțin materialele publicate în broșura periodică a Palatului pionierilor din București și în alte publicații să fie adunate într-o culegere. Vorbitorii au arătat, de asemenea, că munca în casele de pionieri nu se poate desfășura numai pe baza indicațiilor din „Regulamentul de organizare și funcționare a casei de pionieri”, deoarece acesta nu conține nici o îndrumare cu privire la unele probleme de organizare (de exemplu școlilor, la organizarea cercurilor și a grupelor etc.), nu dă nici o indicație referitoare la desfășurarea activității în timpul vacanțelor școlare, nu fixează precis sarcinile ce revin grupelor de îndrumare și control, nu delimitează aceste sarcini (pentru secțiile de învățămînt și pentru organele regionale și naționale U.T.M.) etc. Se impune elaborarea cit mai grabnică a unor îndrumări care să țină seama de sarcinile actuale ale învățămîntului și ale educației tineretului. În elaborarea acestor îndrumări trebuie antrenate lucrătorii din casele de pionieri, care au dobîndit pînă acum o aprecieabilă experiență și de părere că arora trebuie să se țină seama.

Pedagogii contribuie la transformarea socialistă a agriculturii

In cadrul activității obștești pe care o desfășoară zi de zi în rândurile oamenilor muncii, învățătorii și profesorii din raionul Lugoj, în frunte cu comunistii, aduc o mare contribuție la convingerea țărănilor muncitori asupra avantajelor unirii lor liber consimțite în întovăririi și gospodării agricole colective. Un exemplu în această privință îl constituie membrii de partid Ștefan Ciomperiu, directorul școlii elementare din satul Paniova, secretar al comitetului comunal de partid, Gavril Tura, directorul școlii de 7 ani din Topolovăț Mare, Ion Klein, directorul școlii de 7 ani cu limba de predare germană din comuna Barova și Ion Cărbăș, directorul școlii elementare din satul Chizău. Desfășurînd o muncă intensă la căminele culturale, conducînd cercurile agro tehnice, ținînd conferințe, organizînd brigăzi artistice de agitație, coruri și echipe de dansuri, acești pedagogi au atras sute de familii de țărani individuali pe drumul transformării socialiste a agriculturii. Numai în ultima perioadă au fost cooperativizate în raionul Lugoj 11 comune și sate, realizate la care cadrele didactice au contribuit din plin.

„Revista literară” a școlii

Zilele trecute, elevii și cadrele didactice de la școala medie nr. 16 din Capitală au sărbătorit împlinirea a doi ani de la apariția „Revistei literare”, publicată în care au apărut regulat lucrările tinerilor creatori de literatură din școală. În mijlocul elevilor și al pedagogilor au sosit, ca oasești, scriitorii Eusebiu Camilari și Radu Tudoran, reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și Culturii, absolvenți din seriile trecute — colaboratori ai revistei, delegați ai școlilor din Capitală.

Sub lupă

Un vînticel de primăvară mîngia salcîmii cu mugurii plesniți, scuturînd de pe crengi mărgăritarele de ploaie. Se simțea în aer mirosul răsunător al pămîntului. Tovarășii lui Ștoian, președintele comitetului executiv al școlii populare din comuna Tudor Vladimirescu, raionul Adamclisi, se îndrepta tăcut către școală. Era preocupat de o problemă complexă și dificilă: cum să asigure aprovizionarea cu ouă a cooperativei din comună.

Informație

- EDITORIA DE STAT DIDACTICĂ și PEDAGOGICĂ, din str. Popov nr. 30 București, s-a mutat la „Casa Științei”, clădirea centrală, etajul VI, Piața Științei.
PARTICIPANȚII LA concurs, autorii, precum și toți ceilalți colaboratori ai editurii, din București și din provincie, vor întreține corespondența cu editura la noua adresă.
I. RĂDULESCU: Aspecte de la aniversarea centenarului Societății de geografie din Austria și al II-lea Congres național de geografie din Austria (octombrie 1956).
B. VULCU: Geografia fizică și economică a Coreei.
A. SAVU: Munții Vulcanici din R.P.R.
A. NĂSTASE: Proiecțiile cartografice în care sînt lucrate hărțile utilizate în învățămîntul nostru (II).
Em. ILIESCU: Tratatul ter-
De curînd a apărut REVISTA DE PEDAGOGIE, nr. 4, aprilie 1957.
I. NICULIU: Unele aspecte ale repetării materiei la limba română.
M. N. SKATKIN: Diferența calitativă dintre instrucția politehnică prin muncă și deprinderea mesetegărească.
W. ROTH: O interesantă lucrare privind problemele învățămîntului special în R.D. Germană.
G. BELDESCU: Pentru un manual de literatură util elevilor școlii

Bibliografie

A apărut revista NATURA, nr. 2, martie-aprilie 1957.
mic al semînelor, mijloc de sporire a productivității lor.
***: Sărbătorirea profesorului Andrei Popovici-Biznoșanu la a 80-a aniversare.
E. PORA: Hormonii nevertebratelor.
V. PREDĂ: Determinarea sexului plantei și animalului.
J. FRUCHTER: Compoziția chimică a microorganismelor.
Gr. POSEA: Itinerar prin Munții Apuseni.
BUTA IULIU: Cîteva aspecte din activitatea practică a secției de hidrologie de la Universitatea „Victor Babeș” din Cluj.
B. S. SCERBACOV: Studierea animalelor pe terenul școlar („Estetivnozanne v škole”, nr. 3/1955).
***: Călătorii de studii zoologice în România.
M. VASILIU: Unele date asupra vieții și activității lui A. L. Montandon.
RICHARD IACOBI: Zăganul ION BECHET: Un parazit natural puțin cunoscut al moliei mărilor.
P. DEICA: Seria de broșuri „Pe harta lumii”